

Tartalom

- Ballagás 2003 (Lang Péter)
- Ballagás 2003 (Debreczeni-Mór Andrea)
- Egy arc a Révaiból
- Egy (?) arc - Micsoda arcok!
- Búcsúzik a 12.D
- Búcsúznak Sárvári tanár úr "mókuskái"
- Búcsúzik a 12.F
- Diákcsúcs 2003
- Az országos diákparlament ajánlása
- Jótanácsok ballagóktól

Ballagás 2003 (Lang Péter)**Kedves diáktársaim! Tisztelt tanárok, szülők és vendégek!**

A mai nap a múltból született. Négy vagy hat év áldozatos munkájának gyümölcsképpen, s most eljött az az idő, amit sokan kívántunk egy- egy gyöngébb pillanatunkban. Pontosabban fogalmazva, még nem teljesen, hiszen az érettségi és felvételi gyönyörei vagy kínjai még előttünk állnak, de magunk mögött hagyunk számolatlan napot, órát, percet. Ettünk, ittunk, aludtunk, néha még tanultunk is valamicskét... Azonban "a tudást csak akkor tudjuk megemészteni, ha jó étvágygal habzsoltuk." (Anatole France) Ehhez a Révaiban minden adott volt. Lassan már nem is lehet olyan kimutatást készíteni, amiben a Révai ne lenne az ország első 3, 5 vagy 10 legjobb gimnáziuma között... Talán éppen ezért nehéz a szülők, rokonok, ismerősök, tanárok, de legfőképpen saját magunk elvárásainak megfelelni. Lehet, hogy nem is mindig sikerül.

"Senkinek sem kötelessége, / Hogy nagy ember legyen: / Már az is nagyon szép, / Ha valaki ember tud lenni" - mondja Alfred Capus.

Mert tanáraink oktattak és neveltek, emberré formáltak bennünket az elmúlt évek folyamán. Ez az, ami igazán kell az élethez, amely lehet, hogy nagy-, de az is lehet, hogy kisbetűs lesz később. Nem tudom, milyen, majd kiderül. Ez már ezentúl csak tőlünk függ, csakis rajtunk múlik. Mert elbúcsúzzunk az iskolától, tanárainktól, a mi mostani helyünkön majdan hasonlóképpen szorongó ifjabb diáktársainktól. El kell hogy búcsúzzunk egy biztos támponttól, az egyszerű, felejtethetetlen és megismételhetetlen Alma Matertől (nekem pedig lassan a mikrofontól is). Reméljük, hogy nemcsak egy tabló képei őrzik majd meg emlékünket, hanem az itt maradók is - diákok, tanárok egyaránt.

Azok a tanáraink, osztályfőnökeink, akiket oly gyakran taszítottunk a kétségbeesés legmélyebb bugyraiba, akár korbáccsal, akár cukros kenyérrel, de mindig segíteni próbáltak. Mindenki nevében köszönöm, köszönjük ezt a négy vagy hat évet!

Végül kissé önző módon egy olyan gondolattal búcsúznék, mely számomra követendő irányelvet jelentett, s jelent egészen a mai napig is. Hölderlin rövid aforizmája idealista, tömör, törékeny, épp olyan, mint amilyennek egy hasonló mondatnak lenni kell. Akár még útravalónak is beillene.

"Tiszta szívvel élni: ez a legnagyobb bölcsesség, amit a bölcsek kigondoltak. A még bölcsőbbek pedig meg is tettek."

Lang Péter (12.F)

Ballagás 2003 (Debreczeni-Mór Andrea)

Tisztelt Igazgató Úr! Kedves Tanáraink!

Kedves Vendégek! Kedves ballagók, diáktársak!

Eljött hát az idő, amikor mint főszereplők vesztek részt a "nagy múltú" ballagási ünnepségén. Egyesek fájó szívvel, mások jókedvűen állnak most itt, de biztos vagyok benne, hogy mindannyiótokban ott lakozik az elkövetkezendő érettségi és felvételi vizsgák izgalma.

Ne csak az izgalmakkal telítődjön szívetek-lelketek, hanem gondoljatok vissza egy kicsit a Révaiban eltöltött időkre. Amikor az első tanítási napon félszegen fogtátok meg a baglyos kilincset, s mutatkoztatok be új osztálytársaitoknak, akikkel később szoros közösséget alkottatok és örökre szóló barátságokat kötöttetek. Szép emlékként őrzitek majd meg az osztálykirándulások, táborok és a diákdiri-kampány hangulatát, sohasem felejtitek el a társak, tanárok aranyköpéseit, s eszetekbe jutnak majd a könyvtárban eltöltött laza lyukas órák.

De nemcsak ezekre fogtok emlékezni. A Révaiban megszerzett tudás egész életeteken végig fog kísérfni benneteket, s itt nemcsak a tankönyvi anyagra gondolok, hanem a tanáraitok által elmondott anekdotákra, "illegális ismeretekre" is - hogy egy tanárnőnket idézzem.

Büszkék lehettek arra, hogy ebbe az iskolába járhattatok, büszkék lehettek arra, hogy nagyon jól képzett pedagógusoktól tanulhattatok, s büszkék lehettek magatokra, hogy oly sok előkelő helyezést értetek el az OKTV-n és más nívós tanulmányi versenyeken, s oly sokan rendelkeztek nyelvvizsgával, többen két nyelvből is.

De ez a büszkeség ne önteltséget, hanem kihívást jelentsen számotokra. Hiszen ti lesztok azok, kiváló mérnökökként, pedagógusokként, közzgazdászokként, bölcsészekként, orvosokként és jogászokként, akik előrevihetik a tudományt. Ti tudjátok majd a legjobban elérni azt, hogy a jövő nemzedékei minél szebb és jobb körülmények között éljenek az országban, Európában, a világban.

"Utaink most százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog,
Nekivágunk a küzdelmes mának,
S építünk egy szebb holnapot."

Debreczeni-Mór Andrea (11.D)

Egy arc a Révaiból - Takács Marcell

A megszokott módon ismét egy "nagy fej" a Révaiból! Következő interjúnk alanya Takács Marcell, a 11.A osztályból, aki az idei angol OKTV-n a döntőbe került, és kilencedik helyezést ért el. Lássuk, ki is ő!

Milyen volt részt venni egy olyan versenyen, ahol hatezer másik diákkal kellett versenyezned?

Érdekes, mindhárom forduló alatt a termekben én csak úgy ötven embert láttam... Na jó, ha egy hatalmas teremben lett volna az egész, akkor más érzés lett volna, de így inkább csak azt láttam a megmérettetések előtt, hogy az a néhány ember, aki körülöttem van, hogyan igyekszik minél jobb eredményt elérni.

Mi a véleményed a többiekről, akikkel, vagy inkább akik ellen versenyeztél?

A döntőben nagyon jó volt a mezőny, és szerintem mindenki megérdemelte, hogy bejutott, különösen akik szép helyezést értek el, mert mind nagyon jól beszéltek angolul. Ilyenkor egyébként elkerülhetetlenül szoros már a verseny, hiszen hatezer emberből a legjobb tízet kiválogatni nem egy hálás feladat...

Mit tanácsolnál azoknak, akik szintén ilyen versenyen szeretnének részt venni?

A szóbeli részeknél nagyon fontos az, hogy ne a vizsgáztatónak, hanem a vizsgáztatóval kell beszélni. A második fordulóban, amikor egy választott könyvről kellett beszélni, az egyik lány előttem egy kelta mitológiával foglalkozó könyvet vitt. Úgy gondolta, hogy jobb eredménye lesz, ha olyan témát választ, amibe nem tudnak belekérdezni, de a vizsgáztatók ezt az ötletet nem díjazták... Ilyen hibákon el lehet sajnos csúszni, ő elérhetett volna jobb eredményt is.

Mi a helyzet az írásbeli részekkel?

Arról inkább az angoltanárokat kellene kérdezned... Azokhoz csak megfelelő szintű angoltudás és persze gyakorlat kell, amit órán el lehet sajátítani.

Elég az órai tanulás ahhoz, hogy valaki eredményesen vehessen részt egy ilyen versenyen?

Ha az lenne, akkor nem lenne-e több révais helyezett? Ehhez külön foglalkozás kell, ami a tanárnak és a diáknak is elég sok idejét veszi igénybe.

Mit tanácsolnál azoknak, akik egy kicsit komolyabban szeretnének angolul tanulni?

A magam példájából kiindulva azt tudom mondani, hogy csinálják azt, ami érdekli őket, hiszen az a legélvezetesebb, és próbálják meg valahogy összekötni az angollal. Például nézzenek angol nyelvű tévécsatornát, vagy kérjenek el egy-két Newsweeket pár napra. Ha van egy kedvenc könyvük angol szerzőtől, és vannak olyan szerencsések, hogy be tudják szerezni eredetiben, akkor olvassák el úgy, hisz még szótár se kell, ha elolvasták a magyart is.

Téged mi érdekel, vagy inkább, mit csinálsz szabadidődben?

Tévézek, számítógépezek, Shakespeare-t fordítok magyarra és egyéb nyelvekre...

Ez most komoly?

Nem, de nem bírtam kihagyni.

Akkor inkább felteszek egy másik kérdést, amire nem tudsz komolytalanul válaszolni...

Azt még meglátjuk!

Milyen díjakat lehet remélni, ha megnyersz egy ilyen versenyt?

Az első tíz kap könyvutalványt és egy-két szótárat, de az első három helyezett egy angliai utat nyer. Természetesen mind mentességet kapnak az egyetemi felvételi alól, ha valamilyen angol szakra jelentkeznek. A többiek pedig, akik bejutottak a döntőbe, azzal a tudattal kárpótolhatják magukat, hogy ezután angoltól felvételizni gyerekként lesz.

Tehát akkor ezzel be is fejezted a továbbtanulásra készülést?

Dehogyan! Most kezdődik csak az évvégi hajrá, aztán érettségi... Egyébként nem angol szakra szeretnék jelentkezni, még nem döntöttem el, hogy melyik egyetemen hova jelentkezsek.

Köszönjük a beszélgetést, és sok sikert!

Kösz, nektek is!

Egy(?) arc - Micsoda arcok!

Ebben a tanévben a tanulmányi versenyeken rendkívüli sikereket ért el a Révai, olyannyira, hogy a legeredményesebb "arc"-okat bemutatni nem is győzi a szokásos rovatunk. Gondoltuk hát, hogy a felkészítő tanárok által készített miniportrékkal egészítjük ki a hagyományos bemutatást, mégpedig a következőképpen:

Kovács Zsuzsa tanárnő Takács Eszterről (11.b), aki az *irodalom OKTV-n* és az *Édes Anyanyelvünk versenyen* is országos döntős volt:

Eszter sikere egyértelműen a tehetségének és szorgalmának köszönhető. Ha közülük bármelyik is hiányzott volna, semmiféle tanári munka, ügyeskedés, noszogató nem hozott volna eredményt. Csak csodálni tudtam a tantárgy és a választott téma iránti érdeklődését és a nagy akaraterővel párosuló, elszánt munkáját; mindehhez én csak néhány új szemponttal, ötlettel, egy-egy konzultációval, beszélgetéssel tudtam hozzájárulni. Ezúton is gratulálok a szép teljesítményhez!

Dr. Degovics Andrásné tanárnő Jakab Lászlóról (12.e), aki a *földrajz OKTV-n* kétszer is 2. helyezést ért el:

Hogy mi lehet a sikere titka? A precizitása: n+1 számú adatot képes megjegyezni. Hogy milyen egyéniség? Szótlan, visszahúzó, de kiemelkedő (195 cm magas!), és rejtett humora van. Véletlenszerűen választódott ki, miután elindult a Lóczy-versenyen, és ott is 2. lett. Mi az a többlet, amire csak ő képes? Kétszer lenni másodiknak az OKTV-n.

Tenkné Tóth Klára tanárnő Jakab Viktóriáról (12.a) - a *német OKTV* 5. helyezettjéről:

A német nyelv szeretetét már hozta magával, de érdeklődése és lelkesedése a felsőfokú nyelvvizsga letétele után sem lankadt. Minden iránti nyitottságának, érdeklődésének, na és a kitartó munkának köszönhetően már 3. osztályban is szép sikereket ért el. A Goethe Intézet pályázatát megnyerve 4 hetet tölthetett el Németországban. Tevékenyen részt vett az erfurti partneriskolával folytatott közös munkában. Életvidám, kedves egyéniség, jó beszédképességgel megáldva. Nem csoda, hogy német nyelv és kommunikáció szakon szeretne tovább tanulni, és talán majd egyszer ő is német nyelvet fog tanítani.

Pék Béláról (12.c) - a *német OKTV* 10. helyezettjéről:

A jó nyelvérték mellé kitartás is párosul nála. Kezdetől fogva nemcsak úgy nagyvonalúan, hanem helyesen, pontosan igyekezett elsajátítani a nyelvet. És a legfontosabb: mindezt kedvvel csinálta. Később már a tévéből, újságokból, könyvekből csak úgy "ragadtak" rá a német kifejezések. Kiemelkedő képességekkel rendelkezik, hihetetlenül jó a memóriája, és emellett szerény, csendes. Pedig van mire büszkének lennie! Nyelvtudását a nemzetközi kapcsolatok terén szeretné kamatoztatni.

Miletics Piroska tanárnő Taklács Marcellről (11.a), aki 9. helyezést szerzett az *angol OKTV*-n:

Sikere titka a tehetség és a szorgalom, csak e kettő megléte esetén lehet sikeres az ember. Nagyon jó a nyelvérzéke, a kiejtése is szép, angolos. Látszólag visszahúzódó ember, de közelebről megismerve kiderül, milyen színes, sokoldalú személyiség. Nagyon tájékozott a világ dolgaiban, véleményére érdemes odafigyelni. Bármilyen legyen is a téma, újszerű megvilágításba tudja helyezni, úgy tud hozzászólni, hogy elgondolkodtatja az embert. Korát meghaladó érettséggel tudja kifejezni az árnyalatokat. Jó vele beszélgetni, mert az egy kihívás is egyben. Elsőtől kezdve ő a legeredményesebb tanítvány a csoportban, könnyedén, elegánsan társalog bármilyen témáról, választékosan, nyelvtanilag is pontosan. Motivációja belülről fakad. Noszogatni nem kell, inkább ötletekkel, tanácsokkal segíteni. A felkészülés nem annyira tanár és tanítványa viszonyát mutatta, hanem inkább 2 nyelvész egyenrangú együttműködését. Irigylésre méltó könnyedséggel használja nyelvtudását, s nemcsak hogy egy nyelvet beszél, hanem mondanivalója is van.

Búcsúzik a 12.D

A Révai Miklós Gimnáziumban eltöltött négy évünk minden szemléletben mást és mást jelent. A ballagáskor gratuláló rokonok, ismerősök számára "csak" négy év, ami, lám, milyen hamar elröppent, mintha tegnap még a sikeres felvételnél örültünk volna, biztató vállveregetések emlékét őrzi a tenyerük, ami ma a virágot adja át. Nekünk, akik persze jóval mélyebben megéltük, életünk részévé tettük ezt az időt, sokkal többet mond az 1999- 2003-as dátum. Tele van olyan fontos eseményekkel, emlékekkel, amelyek megadják az igazi tartalmát.

Amíg az ember minden nap szembekerül az iskolába járás olykor nyomasztó tényével, a korán keléssel, fölöslegesnek érzett piszkálódásokkal felelet és dolgozat címén, nem nagyon tudja átlátni, mennyi minden rejlik emögött. Mikor aztán vége, egyszerre kitisztul a kép. Ha gyökeresen nem is fog megváltozni az iskoláról alkotott képünk, egy pár dolog már egészen szembetűnővé vált ballagásunk óta, amit eddig nem vettünk észre megszokottságuk, mindennaposságuk miatt. Visszatekintve minden sokkal szebbnek tűnik, a hangsúly átkerül a kellemes élményekre, és láthatóvá válnak az addig rejtett összekapcsoló erők. Például az a fokozatosan erősödő összetartás, aminek leginkább a diákdiri-választás szervezésében vettük hasznát, a tudat, hogy számíthatunk egymásra. Mindenkinek kialakult a biztos helye az osztályban, egyszer csak félszavakból is megértettük már egymást, és felvettük jellemző szokásainkat, ahogy az egy közösségben lenni szokott. A negyedik év második felében tudatosult először bennünk, hogy ezek a kötelek felbomlásra vannak ítélve; az utolsó nap fáradt és szomorú "vidám ballagása" már ezt fejezte ki. Bár ezentúl csak ritkán látjuk majd egymást és az iskolánkat, a közös emlékek továbbra is összekötnek. Ez a négy év számunkra hosszú és fontos időszak volt. Valószínűleg meg is változtunk - keresgélőből tudatos keresővé, ami az életünk alakulását illeti, talán komolyodtunk is egy kicsit, de mindenképpen gazdagodtunk valamivel.

Végül álljon itt egy jellemző motívum osztályunk életéből: a hegymászás. Kirándulásaink egyik állandó és vegyes érzésekkel fogadott programja. Akkor még tiltakoztunk ellene, de ma már látszik, milyen szépen ráillik révais életünkre: egy hegy volt a négy év, amire felfelé nehezen mentünk, beleveszve a részletekbe, és most, odafent, ahogy letekintünk, egy csodálatos táj tárul elénk.

Csillag Dóra

Búcsúznak Sárvári tanár úr "mókuskái"

Mintha csak tegnap lett volna, amikor először léptük át diákként az iskola küszöbét, és már túl vagyunk a ballagáson is. A teljesség igénye nélkül szeretnénk megemlékezni a legfontosabb eseményekről, amelyek színessé tették az elmúlt négy évet.

Az első nap (és egyben az utolsó, amikor az egész osztály jelen volt) megismerkedtünk tanárainkkal és azokkal az osztálytársainkkal, akik nem vettek részt a gólyatáborban. Még él bennünk az a rémület, amit Wenczel tanár úr és Szombathelyi tanár úr váltott ki belőlünk a megtanulandó versek és balladák listájával. Kovács György tanár úr kéznyomát még mindig őrizzük- hátunk közvetítésével szívünkben. (Azért nem hagyta ott mindenki a tesiórakon a fogát...) Másodikas korunk óta csak úgy zengenek bennünk Ladich tanár úr "teszem azt"- jai, aminek "magyarán szólva" nagyon örülünk. Ennek az "ökör Tódor társaságnak" Tamás Imre tanár úr is a szívéhez nőtt. Köszönjük a némettanároknak a nyelvvizsgákat, az angoltanároknak pedig a türelmet és a lelkesedést.

Érdekes kalandjaink voltak Ingolstadtban a helyi viszonyok ismeretének hiánya miatt. Ennél csak az osztálykirándulások adtak maradandóbb élményeket. Gál Ildikó tanárnő a bobpályán megmutatta vadászpilóta- tudását, és első légi győzelmét aratta Soma felett. Második év végén három napot töltöttünk Keszthelyen. Ennél többre csak a panzió szobái emlékeznek. Az egri kirándulás is hasonlóan mély nyomokat hagyott bennünk. Küzdelmeinket az utolsó évfolyamon egyre csökkenő erővel, de változatlan lelkesedéssel folytattuk. Megbirkóztunk a felvételi lapok kitöltésével, hogy mekkora sikerrel, az majd később kiderül.

Az utolsó pár nap sem eseménytelen (tanáraink éjszakai felriasztása, vidám ballagás, majd egy komolyabb búcsúzás az iskolától), de a java még hátra van. Remélhetőleg elődeinkhez hasonlóan túljutunk az érettségi akadályain. Ha esetleg mégsem, akkor újabb fejezettel bővül élménylistánk.

Köszönjük Révai, és minden jót kívánunk a feltörekvő nemzedéknek!

12.E

Búcsúzik a 12.F

Elérkezett hát a búcsúzás pillanata... az utolsó becsöngetések, az utolsó késések, az utolsó "másik hétre készültem"-ezések, és lassacskán már bennünk is tudatosul, hogy végérvényesen lezárul egy szakasz az életünkben. Miközben néha úgy éreztük, csigalassúsággal vánszorognak a napok, és fényévekre van még a péntek, most olyan, mintha varázsütésre múlt volna el hat év egyetlen pillanat alatt.

Mitől különleges számunkra ez a hat év? Attól, hogy felnőttünk ezalatt, vagy legalábbis megpróbáltuk... A régi osztályképeket nézegetve könnyesre nevetjük magunkat azon, hogy milyenek voltunk tizenhárom évesen. Árnyaltan fogalmazva úgyis mondhatnánk: elevenek. És ha sokszor több is volt ez annál, mentségünkre szolgáljon, senkit sem akartunk bántani. Kirándultunk, táboroztunk, "Alibiztünk", nyelvvizsgáztunk... Hosszú lenne felsorolni a sok versenyeredményt, OKTV-t, a színjátszók újabb és újabb sikereit. A karácsonyi műsorok, a diákdiri-választás és a szalagavató is azt bizonyítják, hogy bár rendszerint az utolsó pillanatban készültünk el, megéri ezekért az "utolsó pillanatokért".

A tanárainktól átvett ismereteken túl megtanultuk, hogy felelősséget kell vállalni tetteinkért, és a legfontosabbat is, hogy egy osztályközösségben nem egymás mellett, hanem egymásért kell élni...

hogy az igazi barátság sem szűnik meg, ha kilépünk az iskola falai közül. Amikor valamelyikünk azt mondta, hogy milyen kár, hogy soha többé nem fogunk találkozni, neveltünk, mert tudtuk, hogy ez lehetetlen. De azt is sejtjük, hogy az már nem lesz ugyanaz.

Hamarosan pont kerül a fejezet végére, hiszen számot kell adnunk az elmúlt hat évről, és már csak az érettségi reggelén próbálhatjuk kikerülni a "baglyos kilincset". Tanárainktól és tőletek is, mi mással búcsúzhathánánk, mint azzal a mondattal, amit a diákdíri-választás után az udvaron kiabáltunk: köszönjük, Révai!

Tóth Réka (12.F)

Diákcsúcs 2003

2003. május 1. és 3. között az iskola küldötteként vettem részt az Oktatási Minisztérium által szervezett Országos diákszékesület és diákfesztivál elnevezésű rendezvényen.

Diákszékesület volt ez, hiszen szekcióülések keretében javaslatokat tettünk az oktatás javítására, amiket aztán plenáris üléseken nyílt szavazással elfogadtunk illetve elvetettünk és diákfesztivál azért, mert a fentiekkel párhuzamosan a Millenáris Parkban három helyszínen ifjúsági zenekarok, táncsoportok, drámacsoportok, énekkarok léptek fel. Ezekbe a műsorokba az ülések szüneteiben nézhettünk/hallgathattunk bele.

A program nagyon jól szervezett volt, a székesület előterjesztését (hogy ugyan miről is kell ott szót ejteni) előzőleg minden küldött megkapta, a részletes programmal együtt.

A nyitó plenáris ülésen (és nyilván a zárón is) minden küldött részt vett (ez a szám kb. 3000-re rúgott). Elhangzott a Himnusz (igen, itt, mi, sokan, magyarok, együtt valami hasznosért) és az Európa-himnusz. Ez hatott. Mindenkit megcsapott az 'európaiság' szele. Még pontosan egy év volt ekkor hátra a csatlakozásig.

Magyar Bálint, oktatási miniszter köszöntőt mondott (robosztus fickó, sötétkék öltöny, persze tökéletes szabás, szerintem hozzá nem illő nyakkendővel). Beszédében (hozzáteszem, nem előre megírt, mégis rendkívül érdekesítő és értelmes) három fontos dolgra tért ki, amiben a mi generációnk sikere rejlik: - életen át való tanulás képessége, több idegen nyelv ismerete, elektronikus íráskészség. Majd László Ferenc, az Országos Diákjogi Tanács elnöke tett kiegészítést az előterjesztéshez. Végül Áry-Tamás Lajos, az oktatási jogok biztosa buzdított minket a minél eredményesebb munkára.

A rengeteg résztvevő közel 70 szekcióban tanácskozott, amelyeket szekcióvezetők és - jegyzők vezettek le. Az szekciókban általában minden iskolatípus minden korosztályának képviselői megtalálhatók voltak. Szerencsémre, egy nagyon intelligens (és nem utolsósorban rendkívül sáros ?) szekcióvezetőt és értelmes társakat fogtam ki. A rendelkezésre álló 5 óra szinte nem is volt elég nekünk. (A végére ki is száradt a szám, annyi mondanivalóm volt. Gondolom, Nektek is lett volna.) Végigvettük az előterjesztés pontjait, tapasztalatokat és véleményeket hallgatunk meg, majd valamelyikünk javaslatot fogalmazott meg, amit jegyzőkönyvbe vettek. A szekciók jegyzőkönyvezett javaslatait egy arra kijelölt bizottság dolgozta fel még aznap éjjel. Így másnap kezünkbe is vehettük az összesített ajánlást. (Megjegyzem, véleményem szerint nem kielégítő a 11 pont tartalma: nagy általánosságok, bla-bla. De ezt döntésnek el inkább Ti.)

Szóval, visszatérve...ismétlem, rengeteg témát érintettünk, ezek közül csak a legfontosabbakat emelném ki. Szó esett arról, hogy a diák hogyan tudná a jogait érvényesíteni. De nem is ismerjük a jogainkat! Na itt a bibi! Aztán beszélünk arról, hogy nyelvtanulást/tanítást módszertanilag

fejleszteni kellene. Nagy dilemmát okozott a csoportbontások mikéntje. Előkerült a szabad tanárválasztás kérdése is. (Mélyebben nem szeretnék most belemerülni, mert én is itt tanulok, ugye, nekem is vannak tanárainm...és hát...tudjátok. De ha meglepő és néhol ijesztő sztorikat akartok hallani, állok rendelkezésetekre.)

A javaslatokat tehát összegezték, majd az így elkészült ajánlást másnap a záró plenáris ülésen piros és zöld cédulák segítségével, a látható többség- elvén, az egyes pontokat külön-külön, majd a tervezetet egészében fogadtuk el. (Kétszer szavaztam nemmel, vagyis pirossal, mert bár alapvetően egyetértettem a pontokkal, de néhol elégtelennek vagy nem megfelelőnek tartottam a pontok részletezését.) A tervezet egészét az irományom végén találhatjátok.

A záró plenárisról még annyit, hogy nagyon jó hangulatban zajlott (hujjogattunk és éljeneztünk eleget jókedvünkben). El sem hinnétek, milyen jó fejek is tudnak lenni a tanárból lett politikusok.

Értesüléseim szerint a fent említett, elfogadott tervezet (és a jegyzőkönyvek) az Oktatási Minisztérium illetékesei elé kerülnek. A diákparlament során megpróbáltam a mi, révaisok érdekei szerint nyilatkozni és szavazni. Mindenestre hasznos munkát végeztünk, s az már az oktatásügyi vezetők felelőssége, hogy ebből mit valósítanak meg és mit nem.

Debreczeni-Mór Andrea (11.D)

Az országos diákparlament ajánlása az iskola világának valamennyi résztvevőjéhez

Budapest, 2003. május 3.

Tervezet

A 2003. május 1-3. között ülésező országos diákparlament a tanulással összefüggő diákjogok érvényesülésével kapcsolatban az alábbi megállapításokat és javaslatokat teszi:

1. Mivel a jogok érvényesülésének egyik fő akadály, hogy a tanulók nem ismerik azokat, és nincsenek tisztában a gyakorlásukhoz szükséges lehetőségekkel, eljárásokkal, ezért rendszeres és kötelező tájékoztatási formákat kell bevezetni, amelyek segítséget nyújtanak számukra.
2. A küldöttek nem tartják jónak azt, hogy az oktatási intézmények többségében az évfolyam minden tanulója számára ugyanazt a tananyagot, ugyanabból a tankönyvből, ugyanazzal a módszerrel tanítják. A tananyag összeállításakor olyan témákat kell találni, amelyek felkeltik a diákok érdeklődést, foglalkoztatják őket, számolnak teherbírásukkal, és számukra sikerélmény elérésére adnak lehetőséget: Ebben az ő javaslataikra is építeni kell.
3. Az iskola nem biztosít elegendő lehetőséget arra, hogy a lemaradók felzárkózhassanak, a kimagaslók gyorsabban haladhassanak. Ezért legyen az iskolának kötelessége a diákok kérésére időkeretet adni arra, hogy mindenki saját igényei szerint korrepetálásban vagy tehetséggondozásban részesüljön.
4. Az iskolai munka nagy részét a tanári magyarázat és a számonkérés adja, amely sokszor a tananyag lehetőleg szó szerinti visszakérdezését jelenti. Olyan feladatokat kapjanak a diákok, amelyek építenek fantáziájukra, leleményességükre. Olyanokat, amelyek kihívást jelentenek, de teljesíthetőek.

5. A feladatok nehézségének, a megtanulandók mennyiségének és tartalmának meghatározásakor vegyék figyelembe a tanuló életkori sajátosságait, egyéni adottságait, fejlettségi szintjét.
 6. Problémát jelent, hogy a tankönyvek nagy része tartalmában elavult, minőségileg kifogásolható és túl drága. Sokszor olyan tankönyveket is meg kell venni, amelyet nem használnak. A diákok előzetesen ismerhessék meg a tankönyveket, és az általuk használt tankönyvről mondhassanak véleményt. A kínálatból a tanárral egyetértésben ők választhassanak, amennyiben nem válik be, cserélhessenek.
 7. A tanár, a tantárgy, a tananyag választásának lehetősége a legtöbb intézményben nehézségbe ütközik. A pedagógusok választását megfelelő teljesítménymutatókon alapuló értékeléshez kell kötni. A követelményrendszer objektív, mérhető, rendszeres és nyilvános értékelést jelentsen. A diákok azokat választhassák, akik magas szinten megfelelnek ezeknek az elvárásoknak. Növelni kell a választható tantárgyak körét, és ennek kijelölésekor ki kell kérni a tanulók véleményét is. A tantárgyválasztás lehetőségét érdemes úgy megváltoztatni, hogy a tanulók év közben is módosíthassák döntésüket. Ha bizonyos tantárgyat nagyobb óraszámban szeretnének tanulni, akkor módjuk legyen - ésszerű korlátok között - más kisebb óraszámú felvenniük. A tanulók legnagyobb hányada számára megterhelő, hogy óránként más és más tárggyal kell foglalkoznia. Ezért meg kell teremteni annak lehetőségét, hogy egy napra kevesebb tantárgy jusson úgy, hogy ezek azonos műveltségterülettel foglalkozzanak.
 8. Az értékelésnek nem a hiányosságok számbavétele, hanem a pozitívumok felsorakoztatása legyen a célja. A minősítés ne helyettesíthesse az értékelést. Meg kell akadályozni, hogy az osztályozás a büntetés vagy a jutalmazás, sőt a fegyelmezés eszköze legyen. Az érdemjegy párosuljon előre kihirdetett szempontrendszerrel és a tanuló utólag kapjon róla érdemi magyarázatot. Az osztályozást lehetőség szerint fel kell váltani az előre tudott szempontokon alapuló szöveges értékeléssel.
 9. A követelményeket, és ezzel a tanulók terheit nemcsak az óraszámok csökkentésével és a jelenlegi tananyag mechanikus zsugorításával, hanem tartalmi átformálással kell csökkenteni.
 10. Az iskola tanítsa meg a diákokat tanulni. Biztosítsa, hogy a kor kihívásaihoz igazodva megtanuljanak logikusan gondolkodni, ismeretlen szövegeket értelmezni, írásban és szóban fogalmazni anyanyelvükön és idegen nyelven egyaránt, és elsajátítsák a gyakorlatban szükséges technikai ismereteket is. A döntően írásos tananyag bemagoltatása helyett a személyes élmény, a megtapasztalás lehetőségét kell nyújtani.
 11. El kell érni, hogy a tanulókat érő jogsérelmek ne maradhassanak következmények, jogorvoslat nélkül. A szabályok tartalmazzanak szankciókat, és a pedagógusképzésbe és -továbbképzésbe épüljön be a tanulói jogok ismerete is.
-

Jótanácsok ballagóktól

Február óta a szó szoros értelmében megpecsételődött a sorsunk. Megkaptuk a szalagunkat, amely mindenki számára nyilvánvalóvá teszi, hogy bizony 2003-ban lejárt a szavatosságunk - vagy, ha úgy tetszik, túlértettek lettünk.

Van, aki büszkén hordja, van, aki elrejt. Van, akinek fejébe szökik a vér, ha a májusra gondol és van, aki magabiztosan és nyugodtan várja, hogy besétáljon egy egyetemre vagy főiskolára. Van, aki szívesen maradna, van, aki menne már. "Mindenki másképp csinálja", de az biztos, hogy mindegyikünk tudja: most valami megszakad, vár ránk valami új, izgalmas, szabadabb élet.

Nem akarok szentimentális visszaemlékezésekkel búcsúzni - aki ott volt, az úgysem felejt el, aki nem, annak meg hiába beszélnek. Nem akarok a "véndiák" fölényességével és álbölcsességével szentenciákat és elkoptatott frázisokat dobálni a "hamvasbőrű" alsóbb évfolyamosok fejéhez, akik

még nyilván nem érzik olyan félelmetesen közelinek az érettségi-felvételi vizsgák misztikussá vált érzését (magyarul: nem érzik a fílinget). Csak egy-két gondolatot szeretnék leírni, amolyan használati utasítást a fiatalabb révaisoknak - amit meg lehet szívlelni, de most még tovább is lehet lapozni:

Próbáld ki minden olyan dolgot, amit szeretnél, és amiről tudod, hogy később már nehezebb és bonyolultabb lesz kivitelezned (pl.: inkább most idd le magad, mint negyvenéves családfőként - de azért csak ésszel).

Ismerj meg minél több embert, de ne legyél felületes. Ne törekedj arra, hogy mindenki szeressen - ez úgysem fog menni.

Barátkozz, járj szórakozni, és tudjál kikapcsolódni. Vigyázz arra, nehogy ellustuljál a tanulástól. Nagyon rosszul fogod érezni magad a tízéves osztálytalálkozón, ha csak arra fogsz emlékezni, milyen nehéz dolgozatokat írtál matekból.

Érdeklődj mások iránt! Nagyon sok egyéniség van körülötted, figyelj rájuk.

Ne ítéld meg senkit se úgy, hogy nem is ismered.

Ne légy szakbarbár. Ha reál tagozatos vagy, foglalkozz a humán tárgyakkal is, és fordítva. Nem hülyeségből tanultál éneket, rajzot és filozófiát sem - később még örülni fogsz nekik.

Ne legyél törtető, ha valamiből jó vagy, maradj szerény.

Tanulj meg élni, ne legyél kisstílú, ne elégedj meg azzal, amiről úgy gondolsz, hogy több is járna. Legyenek elérhető céljaid.

Ne add fel! Lesznek pillanatok, amikor úgy érzed, összefogtak ellened, és ha látod is a fényt az alagút végén, hallod, hogy neked dudál. Annyira nem vagy szerencsés, hogy mindenki pont veled foglalkozik és rád haragszik - csak képzelődsz.

Minden nap szakíts időt arra, akit vagy amit nagyon szeretsz - ne hagyd, hogy elszürküljön az életed.

Végezetül József Attila szavait mard bele az elmédbe, mint a fémbe a savak, hogy aszongya:

"Hiába fűröszted önmagadban, Csak másban moshatod meg arcodat."

Németh Adrienn (12.D)